

SCRISOARE DUVHOVNICEASCĂ

MITROPOLIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
PENTRU GERMANIA, EUROPA CENTRALĂ ȘI DE NORD

Anul XI, NR. 3 (120) / 2007 BULETIN DE INFORMAȚII MAR. 2007

Mitropolitul Serafim - Predică la Neuendettelsau (4 Martie 2007)

Sunt copleșit de emoție aflându-mă la înălțimea amvonului acestei frumoase biserici a Diaconiei din Neuendettelsau, loc binecuvântat unde Hristos este mai viu și mai lucrător decât oriunde, pentru că aici iubirea Sa pentru oameni se întrupează atât în cei care suferă cât și în cei care se fac slujitorii lor. Iar iubirea concretă a semenilor noștri, care îmbrățișează viața lor, cu bucuriile și, mai ales, cu suferințele ei, până la a-și pune viața pentru ei, ne aseamănă în chipul cel mai înalt cu Hristos, ne identifică cu El.

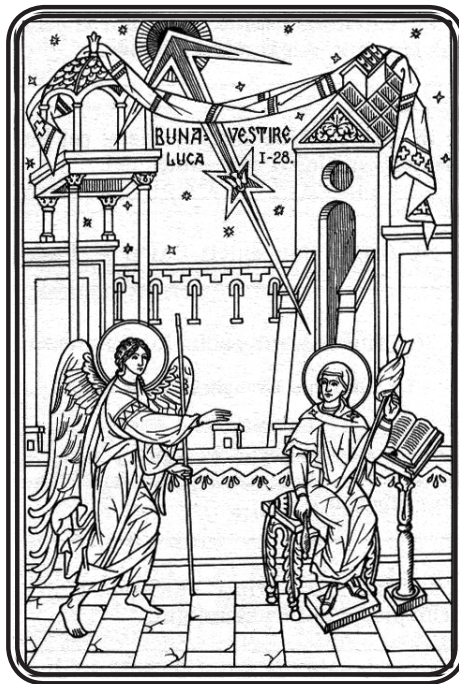
Știind că țelul vieții Dumneavoastră aici este diaconia – slujirea semenilor în numele lui Hristos – mă simt dator să vă mulțumesc pentru tot ceea ce faceți aici și în alte părți, inclusiv în România, pentru ușurarea suferinței oamenilor. Mulțumesc de asemenea Părintelui Profesor Herman Schönauer, rectorul Diaconiei din Neuendettelsau, pentru încrederea acordată și invitația de a fi astăzi împreună cu Dumneavoastră.

În legătură cu slujirea bolnavilor vă rog să-mi îngăduiți să fac deja o paranteză și să vă citez un pasaj din Patericul egiptean, o culegere faimoasă de aforisme din Părinții trăitori în deșertul Nilului (sec. IV-V): „Un frate a întrebat pe un bătrân oarecare, zicând: părinte, sunt doi frați și unul dintr-inșii șade cu tăcere în chilia sa și postește cu mare înfrânare toată săptămâna și mult lucru lucrează în toate zilele. Celălalt slujește bolnavilor în bolniță cu osârdie și silință. Deci, al cărui lucru dintre acești doi frați este mai iubit și mai primit de Dumnezeu? Răspuns-a bătrânul: Cel ce șade cu tăcere în chilia lui și multă rugăciune face și postește șase zile, dar nu are dragoste și milostenie către frați, și de s-ar spânzura de nările lui, nu poate să fie asemenea celui ce slujește bolnavilor.”

Bineînțeles, slujirea bolnavilor trebuie făcută cu conștiința că-l slujim pe Hristos Însuși, deci cu multă dragoste și dăruire. Altfel ea se reduce la o slujbă

oarecare, pentru care suntem remunerați aici pe pământ, dar nu și în cer.

Nu știu în ce măsură, ca și creștin ortodox – pentru care predica nu reprezintă esențialul unei slujbe, ci rugăciunea însăși care ne unește cu Dumnezeu – voi răspunde așteptărilor Dumneavoastră care sunteți obișnuiți cu predici de înaltă ținută. Cuvântul meu vrea să fie simplu și să se adreseze mai ales inimii. Dar pentru ca cuvântul

să coboare din minte în inimă trebuie să fie inspirat de Dumnezeu, să fie „cuvânt cu putere multă” (Lc 4, 32).

De aceea aș dori să încep cu rugăciunea pe care preotul în Biserica Ortodoxă o rostește înainte de citirea Evangheliei, după care urmează predica: „Strălucеște în inimile noastre, Stăpâne, Iubitorule de oameni, lumina cea curată a cunoașterii dumnezeirii Tale și deschide ochii gândului nostru spre înțelegerea evanghelicelor Tale propovăduiri. Pune în noi și frica fericitelor Tale porunci, ca toate poftele trupului călcând, viețuire duhovnicească să petrecem, cugetând și făcând toate cele ce sunt spre bună-

plăcerea Ta. Că Tu ești luminarea sufletelor și a trupurilor noastre, Hristoase Dumnezeule, și Ție slavă înălțăm, împreună și Celui fără de început al Țău Părinte și Preasfântului și bunului și de-viață-făcătorului Țău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!”

Tema aleasă pentru duminicile din acest Post este: „Speranța mea pentru Biserica” (Meine Hoffnung für die Kirche), iar textul biblic pentru duminica de astăzi este cel din epistola către Efeseni a Sf. Ap. Pavel, II, 14-22.

„Căci în El este pacea noastră, El care a făcut din cele două lumi una, adică a surpat în trupul Său peretele cel din mijloc al despărțiturii, desființând vrăjmășia, legea poruncilor și învățăturile ei ca, întru Sine, pe cei doi să-i zidească într-un singur om nou și să întemeieze pacea. Și să-i împace cu Dumnezeu pe amândoi, uniți într-un singur trup prin cruce, omorând prin ea vrăjmășia. Și venind a binevesti pace vouă celor de departe și pace celor de aproape; că prin El avem și unii și alții apropierea către Tatăl într-un Duh. Deci dar nu mai sunteți străini și locuitori vremelnici, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții și casnici ai lui Dumnezeu, zidiți fiind pe temelii apostolilor și a prorocilor, piatra cea din capul unghiului fiind Însuși Iisus Hristos. Întru El orice zidire bine alcătuită crește ca să ajungă un locaș sfânt în Domnul, în care voi împreună sunteți zidiți, spre a fi locaș al lui Dumnezeu în Duh.”

Mai întâi câteva lămuriri preliminare asupra acestui text. Hristos, „a făcut din cele două lumi una.” Până la El, lumea era împărțită în două: **evreii**, poporul ales, monoteist, și **grecii** (sau **elinii**), adică celelalte popoare, toate politeiste. Hristos a desființat „**întru Sine**”, „**în trupul Său**”, „**prin cruce**”, – adică prin iubirea fără limite care-și pune viața pentru semenii săi – orice despărțire, orice vrăjmășie și a făcut din cele două lumi una. În epistola către Galateni (3, 28) Sf. Ap. Pavel spune:

„Nu mai este iudeu, nici elin; nu mai este nici rob, nici liber; nu mai este parte bărbătească și parte femeiască, pentru că voi toți sunteți una în Hristos Iisus.”

Această unitate în Hristos este o unitate mistică, spirituală care se extinde asupra întregii umanități și întregii creații. Căci toată umanitatea și toată creația sunt „recapitulate” în Hristos. Mântuitorul Hristos fiind fără de păcat, nu este un om separat de ceilalți oameni, cum suntem noi toți datorită păcatului, ci „**omul total**”, „**Adam total**” sau „**omul universal**”, cum îl numesc Sfinții Părinți ai Bisericii. Hristos nu este separat de nimeni și de nimic. Toți oamenii și toată creația este recapitulată în El. Toți și totul trăiește în Hristos. În Hristos toți oamenii sunt **un singur om nou, un singur trup**. Același Apostol zice: „Voi sunteți temple ale Duhului Sfânt” și „trupurile voastre sunt mădularele lui Hristos.” (I Cor 6, 15, 19; v. Rom 12, 5; I Cor 12, 12). Și cum Hristos este Unul din Treime, prin El lumea este ridicată la comuniunea cu Tatăl și cu Duhul Sfânt („**avem apropierea către Tatăl într-un Duh**”). De aceea, în Hristos nu mai suntem „**străini sau emigranți**,” fără drept de cetate, ci „**împreună cetățeni cu sfinții și casnici ai lui Dumnezeu**”. Altoți prin Botez în Hristos fiecare devine „**locaș al lui Dumnezeu în Duh**.” Tema textului de astăzi este evident pacea, dar nu simpla pacea ca absență a conflictelor dintre oameni sau grupuri umane. Căci oamenii pot trăi într-o pace relativă cu toate inegalitățile sociale sau diferențele de rasă, cultură sau religie care-i separă. Dar această „pace” este precară și practic nu se realizează niciodată durabil decât coercitiv, prin forță. Pentru că nu are fundament spiritual, nu se înrădăcinează în ființa omului. Atâta timp cât omul nu reușește să sfărâme în inima sa barierele care-l separă de semenii săi în umanitate, atâta timp cât nu ajunge să-i cuprindă (recapituleze) în inima sa pe toți oamenii și întreaga creație, redescoperind în sine vocația sa primordială de „**om universal**”, sau de „**Adam total**” – întocmai ca și Hristos – el nu se va putea bucura de acea pace interioară care iradiază în toate gândurile, cuvintele și faptele sale, determinând raporturile sale cu semenii și cu creația.

Sigur, acesta este „omul ideal”, sau în termenii Sf. Scripturi „**omul cel nou**” sau „**omul duhovnicesc**” la care trebuie să aspirăm cu toții, chiar dacă nu este deloc ușor să-l atingem sau să-l realizăm concret și durabil, decât poate pe mo-

ment. Căci sunt într-adevăr momente în viață când simțim solidaritatea cu toată umanitatea și cu toată creația, solidaritate care se manifestă ca și compasiune pentru lumea care suferă atât de mult. Tocmai de aceea Sf. Isaac Sirul (sec. VII) spune că semnul sfințeniei este o inimă compătimitoare.

Important este să știm că „**omul ideal**” sau „**omul cel nou**”, ascuns în străfundurile ființei noastre încă de la Botez, nu este o himeră sau o iluzie, ci Dumnezeu Însuși Care S-a unit cu noi în persoana Fiului Său, Domnul nostru Iisus Hristos.

Părinții Bisericii spun că viața creștină este o continuă actualizare a botezului. Martin Luther zice exact același lucru. Dacă prin botez am fost incorporați (grefați) în trupul lui Hristos care este Biserica, fiecare este chemat să crească în Hristos până „*la starea bărbatului desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Hristos.*” (Ef 4, 13) Suntem chemați deci să trăim în Hristos, după poruncile Lui, până la identificarea totală cu El. În acest sens Sf. Ap. Pavel spune: „*să aveți în voi simțirea lui Hristos*” (cf. Filip 2, 5) sau „*noi avem gândul lui Hristos*” (I Cor 2, 16). Și tot el: „*M-am răstignit împreună cu Hristos, și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.*” (Gal 2, 20).

Din toate aceste expresii și multe altele pe care le găsim în Sfânta Scriptură și la Sfinții Părinți ai Bisericii înțelegem că viața creștină este înainte de toate o viață lăuntrică, o experiență mistică, care are inima ca centru. Într-adevăr, inima este centrul personalității omului, sediul și izvorul sentimentelor, al voinței și al gândurilor. Toate puterile noastre fizice și psihice se concentrează ca într-un focar în inimă. De aceea, spiritualitatea creștină este o spiritualitate a inimii care țintește în fond armonia acestor puteri lăuntrice sau „pacea inimii”. Iar starea lăuntrică determină toate manifestările din afară, relația cu semenii și cu creația.

Păcatul, oricare ar fi el, tulbură armonia lăuntrică, dezechilibrează pe om, îl înstrăinează de Dumnezeu și de semenii până la distrugere. Cel care ne ispitește pentru a păcătuia este diavolul care „*de la început a fost ucigător de oameni.*” (In 8, 44). *Diabolos* în limba greacă înseamnă tocmai *cel ce dezbină, separă, distruge, omoară*. La întrebarea Mântuitorului adresată posedatului din Gadara: „*care-ți este numele?*”, acesta răspunde: „*numele meu este*

legiune.” (Mc 5, 9) În starea de păcat, omul își pierde unitatea lăuntrică, „pacea inimii”, simplitatea prin care se aseamănă cu Dumnezeu și devine multiplu, tulburat, nemulțumit, pretențios, mândru, egoist, critic la adresa altora, îndreptățitor de sine...

Și cum noi toți cunoaștem astfel de experiențe negative, ne întrebăm cum putem să le evităm sau cum putem să le depășim dacă ne aflăm deja „robiți” de un păcat sau de o patimă. Cu alte cuvinte, cum să ajungem la „*pacea inimii*”, care este mai prețioasă decât toate bogățiile lumii?

Mai întâi este foarte important să fim convinși că „*toate sunt cu puțință celui ce crede*” (Mc 9, 23) și se angajează prin credință în modul cel mai serios în lupta împotriva păcatului și pentru despățimire, luptă care poate fi foarte dificilă și de lungă durată, chiar de toată viața. Dar în această luptă nu suntem singuri, ci ajutați și încurajați mereu, iar în cele din urmă încununați, de Duhul Sfânt. Desigur lupta duhovnicească are anumite reguli pe care trebuie să le cunoaștem și să le urmăm pentru a ajunge biruitori. Sf. Ap. Pavel o compară cu lupta atleților pe stadion (v. I Cor 9, 24-27).

În tradiția ortodoxă există o foarte bogată literatură duhovnicească în care găsim o analiză deosebit de fină a sufletului omenesc, precum și îndrumări privind fiecare patimă și modul în care ne putem libera de ea. Cea mai cunoscută colecție de îndrumări duhovnicești este **Filocalia** (cuvânt grecesc care înseamnă *iubire de frumusețe*) - tradusă și în limba germană -, care arată cum se poate omul curăți, lumina și desăvârși. Aceste scrieri ale Părinților duhovnicești de o mare profunzime și de un mare realism nu pot fi comparate cu studiile moderne de teologie care ne redau o teologie academică, scolastică, hiperintelectualistă, adeseori desprinsă de realitate, și mai puțin sau deloc duhovnicească.

Scrierile duhovnicești pun mare accent pe rolul părintelui duhovnicesc care ne ajută prin experiența lui proprie în procesul despățimirii și câștigării curăției lăuntrice sau a păcii inimii. Un adagiu patristic spune: „*Nimeni nu se mântuiește singur, ci numai în comuniune cu ceilalți,*” în cadrul Bisericii, iar un altul zice: „*cine vrea să se mântuiască, cu întrebarea să călătorească*”, adică să întrebe mereu pe cei mai înaintați duhovnicești – și în primul rând pe duhovnicul său – ce trebuie să facă în diferite împrejurări. [va urma]

Viața Sfântului Ansgar din Hamburg, luminătorul Nordului*

[continuare] Însă vrăjmașul nicidecum nu putea îndura minunata lucrare ce se făcea de către Sfântul Ansgar, și nici să vadă atâția oameni aduși la credință prin mâinile lui, și de aceea a început să caute prilej potrivit pentru a-i zadărnici propovăduirea. Iar mijlocul pe care l-a găsit a fost năvala păgânilor.

Astfel, la 10 ani de la urcarea omului lui Dumnezeu pe scaunul de arhiepiscop, în anul 845 o puternică oaste vikingă a năvălit în partea de nord a Germaniei, trecând totul prin foc și sabie. În căutare de pradă cât mai bogată, păgânii au atacat întâi bisericile, în care socoteau că vor găsi mari comori, și după ce le-au jefuit, le-au distrus una câte una. Însuși Hamburgul a fost asediat, și după câteva zile a căzut pradă furiei vikingilor.

Și astfel, Ansgar a fost nevoit să-și vadă în câteva zile întreaga muncă pentru care se nevoise vreme de mai bine de 10 ani - distrusă aproape în întregime. Din multele biserici zidite peste tot, doar patru mai rămăseseră în picioare. Mai mult, tot în același an și în Suedia păgânii au dezlănțuit o prigoană împotriva creștinilor, silindu-l pe episcopul Gautbert să fugă din țară.

Și ca și cum toate acestea nu ar fi fost de ajuns, în acea vreme a murit împăratul Ludovic cel Pios, și în locul lui pe tron s-a urcat Carol cel Pleșuv, care nu-l iubea pe omul lui Dumnezeu. De aceea a hotărât să-i ia din stăpânire mănăstirea Turholt, pe care Ludovic i-o dăruise lui Ansgar pentru a se putea întreține. Și astfel, sfântul s-a văzut nu doar cu eparhia și scaunul episcopal distruse, ci și lipsit de orice sursă de venit.

Însă în această ispită cumplită Ansgar nu s-a lăsat pradă deznădejzii, ci punându-și toată încrederea în Dumnezeu, a alergat și acum, ca de atâtea ori înainte, la mila și ajutorul Lui. „De nici unul din aceste lucruri nu a fost sfântul nostru părinte abătut, ci când într-o clipă a pierdut aproape tot ceea ce adunase, repeta mereu și mereu cuvintele lui Iov: *Domnul a dat, Domnul a luat. Fie numele Domnului binecuvântat*” (Iov 1,21)

Și astfel, necazul ce se abătuse peste omul lui Dumnezeu s-a dovedit a fi spre încununare, căci a scos la iveală marea bărbăție a sfântului, care, după cum ne spune episcopul Rimbart în *Viața* sa, „fiind lipsit de ajutorul omenească s-a grăbit, după cum îi era obiceiul, să ceară sprijin dumnezeiesc.”

Anume aici se ascunde și pricina pentru care lucrarea sfântului a adus roade atât de bogate, și el a ajuns să fie socotit apostolul atâtor popoare – pentru că

toată nădejdea lui era la Dumnezeu, și Ansgar căuta doar în rugăciune putere de a face față ispitelor și însuflare de sus. „Căci întotdeauna, pentru fiecare hotărâre însemnată pe care o avea de luat, dorea să aibă timp de chibzuință, și nu hotăra nimic în pripă până ce, fiind luminat de harul lui Dumnezeu, știa ce era cel mai bine de făcut.”

Și astfel, în ciuda tuturor greutăților, arhiepiscopul și-a luat din nou munca de la capăt. Neobosit cutreiera în lung și-n lat eparhia, îndreptând ce se putea, mângâind pe oameni și îmbărbătându-i în durerea lor. Iar Dumnezeu era cu el, și lucrurile au început încet-încet să intre din nou pe făgașul de mai înainte.

Astfel, în anul 847, la doi ani după pustiirea vikingă, un sinod adunat la Mainz a hotărât să unească arhiepiscopia de Hamburg cu episcopia de Bremen, eparhia Hamburgului fiind foarte săracă. Scaunul urma să fie mutat la Bremen, iar Ansgar rămânea arhiepiscop. Însă ca de obicei în astfel de cazuri, ispitele n-au întârziat să apară, și de-abia după lungi împotriviri a fost recunoscut Ansgar, în anul 857 d. Hr., arhiepiscop de Bremen-Hamburg. Astfel, sfântul a putut din nou să-și înceapă lucrarea de propovăduire în rândul păgânilor.

Mai întâi, s-a îndreptat spre Danemarca, unde în scurtă vreme a izbutit să câștige, prin blândețea sa, dragostea regelui Eric, care i-a îngăduit să propovăduiască. Numărul creștinilor a început să crească din nou și la puțin timp Ansgar a zidit o biserică la Schleswig. Văzând că în Danemarca lucrurile mergeau pe calea cea bună, omul lui Dumnezeu și-a îndreptat atenția spre Suedia, unde după izgonirea episcopului Gautbert, puținii creștini suedezi rămăseseră fără păstor. De aceea, în anul 851 a trimis acolo un preot pustnic, pe nume Ardgar, care prin cuvintele și sfințenia lui i-a întărit în credință pe suedezi.

În acest timp însă, o nouă vedenie l-a însuflat pe Ansgar să pornească la propovăduire. Astfel, într-o noapte i s-a arătat în vis fostul său stareț de la Corbey, care l-a îndemnat să meargă în Suedia. Și astfel, în anul 853 d. Hr. sfântul a ajuns din nou la Birka, unde s-a întâlnit cu regele Suediei. Primind îngăduință să propovăduiască, a început să cutreiere țara, botezând peste tot păgâni și întărindu-i pe creștini în credință. Apoi, după mai bine de un an, a hotărât să se întoarcă în Hamburg, lăsându-l în locul lui în Suedia pe preotul Erimebert.

La întoarcerea sa, sfântul a găsit lucrurile în Danemarca cum nu se poate mai

rău, căci regele Eric fusese ucis, și fiul său era încă prea tânăr pentru a conduce țara. De aceea, cârmuirea fusese luată de un păgân pe nume Hovi, care îi ura de moarte pe creștini. În scurtă vreme Hovi a închis toate bisericile și i-a izgonit pe preoți din țară. Dar nici de această ispită nu s-a lăsat sfântul doborât, ci cu încredere a așteptat schimbarea vremurilor. Și într-adevăr, când după câțiva ani Eric al II-lea s-a urcat pe tron, Ansgar a putut din nou să trimită preoți în Danemarca, căci noul rege s-a arătat deschis credinței în Hristos. La scurt timp, arhiepiscopul a sfințit o nouă biserică la Ripa.

După aceasta, sfântul și-a continuat neobosit munca de întemeiere a Bisericii lui Hristos în pământurile de la miază-noapte. În toată lucrarea sa, sfântul s-a silit să nu îngreueze cu nimic turma lui Hristos, învățându-și preoții să facă asemenea. Iată ce sfaturi minunate i-a dat lui Rimbart însuși, când l-a trimis în Suedia la propovăduire: „Lui [Rimbart], ca și tuturor celorlați preoți pe care îi numise înainte să trăiască între păgâni, Ansgar le-a dat porunci stricte să nu dorească, nici să caute să obțină averea nimănui, ci cu dragoste i-a îndemnat ca, după pilda Sf. Ap. Pavel, să lucreze cu mâinile lor și să fie mulțumiți dacă vor avea mâncare și îmbrăcăminte.”

S-au păstrat de la Ansgar și câteva scrieri, între care o viață a Sf. Willehad, primul episcop de Bremen, și mai ales niște scurte rugăciuni care erau rostite după fiecare Psalm. Aceste rugăciuni sunt pline de pocăință și străpungere sufletească, și ne arată încă o dată marea smerenie a omului lui Dumnezeu. Și astfel, după o viață întreagă petrecută în slujba Bisericii lui Hristos, în care se silise peste puterile omenești să vestească dreapta credință, a venit vremea ca omul lui Dumnezeu să părăsească lumea aceasta. Însă sfântul nu era nicidecum împăcat, pentru că profetia care îi fusese făcută în copilărie, și care îi vestise că va ajunge mucenic, nu se împlinise. În adâncă lui smerenie, Ansgar socotea că din pricina păcatelor lui Dumnezeu îl socotise nevrednic de această cunună. Și deși ucenicii mereu îl mângâiau, spunându-i că întreaga viață îi fusese o mucenicie neîncetată, datorită nenumăratelor lupte și greutăți pe care le-a avut de purtat, sfântul rămânea neîmpăcat.

Și până la urmă, încă o dată Dumnezeu nu și-a lăsat alesul în întristare, ci ca de atâtea ori înainte, printr-o nouă vedenie l-a mângâiat. Astfel, într-o zi în timp ce

slujea Sfânta Liturghie, Ansgar a auzit un glas care i-a zis: „Crede cu tărie și nicidecum nu te îndoii că Dumnezeu, cu harul Său, îți va da ambele daruri, adică îți va ierta păcatele în privința cărora ești atât de neliniștit și va împlini toate cele ce ți-a făgăduit.” Auzind glasul ceresc, sfântul a înțeles că aceasta era voia lui Dumnezeu în privința lui, și de aceea s-a umplut de liniște și bucurie. Și astfel, cu suflul împăcat, în ziua de 3 februarie a anului 865, după ce s-a împărțit pentru ultima dată cu Sfintele Taine, Ansgar a plecat în veșnicie. După moartea lui, pe scaunul de Hamburg s-a urcat Sfântul Rimbart. Prin el și alți oameni sfinți, în partea de nord a Germaniei și în Danemarca lucrarea

lui Ansgar a continuat neîntreruptă, și până la urmă, după mari greutăți, aceste pământuri au fost aduse în întregime la Hristos. Suedia în schimb, din pricina asprelor prigoane ale păgânilor, a recăzut după moartea lui Ansgar în păgânism, fiind reîncreștinată în veacul al XI-lea de Sfântul Sigfrid de Växjö. Despre Sf. Ansgar a scris în vremurile noastre Sf. Ioan Maximovici, care la sinodul din 1952 al Bisericii Ruse din afara granițelor a înaintat un raport despre viața lui. Socotim foarte potrivit să încheiem cu cuvintele Sf. Ioan: „Harul dumnezeiesc care sălășluia în el [în Ansgar] era atât de vădit și cinstirea lui era atât de mare, încât la doi ani după sfârșitul său el era deja numărat în rân-

dul sfinților și numele lui este prezent în Martiroloage încă din anul 870. Moaștele lui neputrezite s-au păstrat la Hamburg până la Reformă, când au fost îngropate în pământ și s-a păstrat doar o parte din ele. Viața lui și puterea harului dumnezeiesc, arătată prin el, ca și slăvirea lui în rândul sfinților, pe când Apusul mai făcea încă parte din Biserica Ortodoxă Universală, nu trebuie să lase nici o îndoială că este un sfânt bineplăcut lui Dumnezeu.”

Fie ca pentru rugăciunile Sfântului Ansgar, episcopul de Hamburg și luminătorul Nordului, Dumnezeu să ne dea și nouă mântuire sufletelor. Amin!

** Ierodiacon Grigorie Benea*

LISTA DONATORILOR PENTRU BISERICĂ

Pica Ioan	38,00 EUR
Haeffner Georg	18,00 EUR
Un credincios	30,00 EUR
Ghermani Dionisie	20,00 EUR
Matache Dumitru & Elena	20,00 EUR
Hartobanu Petru	50,00 EUR
Haas Eduard	300,00 EUR
Nedelcu Diana	60,00 EUR

Goell Viorica & Wolfram	25,00 EUR
Cantaragiu Eliza & Vladimir	100,00 EUR
Utzat Maria & Martin	150,00 EUR
Piltz Heinrich	50,00 EUR
Freund Petruta	100,00 EUR
Dr. Mihnea-Ștefan	50,00 EUR
Mayer Monika	500,00 EUR
Nastasa Alina & Vasile	20,00 EUR
Kamper Ecaterina	100,00 EUR
Malaki Anastasia	10,00 EUR
Loch Ioan-Eduard	50,00 EUR

Suciu Maria	10,00 EUR
Un credincios	35,00 EUR
Suck Florica	50,00 EUR

Vă rugăm să trimiteți ajutorul D-voastră în contul bisericii (Rumänische Orthodoxe Metropolie, Konto-Nr. 101167804, BLZ 75090300, Bank Liga eG).

Bunul Dumnezeu să binecuvinteze cu pace, sănătate și spor în toate pe binefăcătorii noștri.

INFORMAȚII

DIN AGENDA

PĂRINTELUI MITROPOLIT SERAFIM

2 feb., **Întâmpinarea Domnului** – slujește Sf. Liturghie și predică la Nürnberg.
4 feb. – slujește Sf. Liturghie și predică la Aschaffenburg cu prilejul hramului. Participă la agapa oferită de parohie. Seara, acordă un lung interviu postului de Radio România Internațional.
6 feb. – slujește Sf. Liturghie împreună cu ÎPS Teofan, arhiepiscopul rus al Germaniei, și un sobor mare de preoți, cu ocazia hramului parohiei ruse din Nürnberg Sf. Xenia.
7 feb. – participă, alături de delegați ai primăriei Nürnberg, la un dialog cu reprezentanții confesiunilor și religiilor din oraș.
11 feb. – slujește Sf. Liturghie și predică în prezența P.F. Părinte Teoctist, Patriarhul României, în Catedrala din București. Slujba a fost transmisă la posturile de radio și de televiziune.
12-15 feb. – participă la lucrările Sf. Sinod, ale Adunării Naționale Bisericești și ale Colegiului Național Bisericesc, care a ales ca episcop de Oradea pe P.S. Sofronie, episcop de Gyula.
14 feb. – acordă mai multe interviuri la posturile de Radio România – Cultural și România – Viața Spirituală.
16 feb. – slujește Sf. Maslu și predică la mână. Sf. Ioan Botezătorul din Alba-Iulia.
17 feb. – împreună cu Î.P.S. Andrei al

Alba-Iuliei, P.S. Visarion Rășinăreanul și P.S. Vasile Someșanul, și cu un sobor mare de preoți săvârșește slujba înmormântării credinciosului Dumitru Dura, tatăl Părintelui Diacon Dumitru Dura, secretarul Mitropoliei noastre. Ține cuvânt de învățătură.

18 feb. – slujește Sf. Liturghie și predică în Catedrala din Alba Iulia. Slujba a fost transmisă la Radio Reîntregirea. Seara, la Academia Evanghelică din Sibiu vorbește despre Ortodoxia românească unui grup de tineri veniți din mai multe țări europene și din America.

24 feb. – împreună cu P.C. Pr. Dr. Constantin Mihoc participă la Berlin la ședința KoKiD (Comisia Bisericii Ortodoxe din Germania) și apoi la recepția oferită episcopilor ortodocși din Germania cu prilejul Duminicii Ortodoxiei, de D-l Gabriel Mazuru, Ambasadorul României la Berlin.

25 feb. – slujește Sf. Liturghie împreună cu episcopii ortodocși din Germania în biserica parohiei antiohiene din Berlin. Rostește cuvânt de învățătură.

DIN AGENDA

PĂRINTELUI EPISCOPI SOFIAN

2 feb. – slujește Sf. Liturghie la Capela Sf. Siluan.
4 feb. – slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.
5 feb. – primește la Sediul bisericesc din München pe călugărul benedictin Dr. Ferdinand Gahbauer de la mână. Ettal.
11 feb. – slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan. Seara, participă la

biserica greacă a Tuturor Sfinților din München, la conferința pe tema: „Sf. Munte și importanța lui pentru Europa”, susținută de Prof. Dr. Gheorghios Martzelos, din Tesalonic.

18 feb. – slujește Sf. Liturghie și predică la Capela Sf. Siluan.

20 feb. – împreună cu P.C. Pr. Simion Felecan vizitează în München - Fasangarten un obiectiv care ar putea deveni o biserică românească.

25 feb. – slujește Sf. Liturghie și predică la Würzburg. Seara, participă la München la concertul susținut de corurile comunităților ortodoxe din acest oraș. Comunitatea românească a fost reprezentată de Corul mixt al Parohiei „Nașterea Domnului” și de Grupul vocal psaltic al Centrului nostru Bisericesc.

27 feb. – îl vizitează la Reședința din Mănăstirea Sf. Iov de Pocaev, din München, pe Arhiepiscopul Mark al Bisericii Ruse din afara granițelor, cu care discută probleme de ordin bisericesc.

RUMÄNISCHE ORTHODOXE METROPOLIE
FÜR DEUTSCHLAND UND ZENTRALEUROPA

Fürther-Str. 166-168 • D-90429 Nürnberg
Tel.: (+49)0911/3236910; Fax: /3236912

E-Mail: mitropolia@mitropolia-ro.de
Internet: <http://www.mitropolia-ro.de>

REDAKTION & LAYOUT
Ierod. Grigorie Benea

Abonament 15,50 EUR / anual (inclusiv porto)

Bankverbindung: LIGA BANK EG
Konto.-Nr. 116 78 04 • BLZ 750 903 00